

Kapitel 8

Solen havde været oppe i flere timer, da jeg hen efter middag vågnede. Jeg strakte mig dovent og blev liggende i sengen, med lukkede øjne.

Så kom jeg i tanke om alt.

Drake, dragen Blåvinge, et bjerg i Norge, elverne, ilden, magien, handsken, flyveturen, havfruen og den plante jeg havde fået fra hende.

Jeg slog dynen til side og sprang ud på gulvet.

Det havde føltes som en drøm og det var det sikkert også. Eller var det? Oftest ved man ikke man drømmer, når man drømmer. Nej, det var forvirrende. Jeg måtte have svar. Men hvilke svar?

Jeg for panisk rundt i værelset og stoppede så brat.

Mit tøj!

Jeg havde haft det på og vadet rundt i skoven, havet og sandet, så det måtte være beskidt.

Pludselig turde jeg ikke kigge ned af mig selv, og måtte presse mig selv til det.

”Det var bare en drøm. Dine bukser er helt rene. Der er intet ... åh, fuck!”

Der var snavs halvvejs op af skinnebenet. Mudder og sad oppe af buksebenene. Sømmende var helt stive af saltvand og der sad tilmed nogle små saltkorn rundt omkring. Selv mine fødder var beskidte og helt dækket af sand.

Det kunne jeg have fået på andre steder. Måske havde Odin nået at ligge på sengen, inden han blev kaldt ind i køkkenet og tørret af mig, efter turen til havet? Måske havde jeg gået i søvne eller måske var dette også bare en drøm? En fortsættelse

til en anden drøm. Jeg ville ikke rodes ind i det helvede, handsken åbenbart førte med sig. Hvorfor havde der ikke været en advarsel på den?

Jeg var endnu ikke overbevist.

Planten fra havfruen!

Den havde jeg stillet i vindueskarmen og bagefter hevet gardinet for. Jeg skyndte mig derover, men tøvede med at rive fra. Jeg talte til tre og på tre hev jeg gardinet væk. En tørstende plante stod i vindueskarmen.

Jeg tog den op, bare lige for at se om den var virkelig. Den føltes virkelig i min hånd. Jeg huskede pludselig havfruens ord og stillede planten på bordet. Den behøvede vand. Masser af vand.

Jeg fandt en af min brors gamle fiskebowle, og fyldte den med vand fra vandhanen og salt fra saltbøssen. Det var hårdt og tungt at bære den tilbage. Jeg fik sat planten i bowlen og stillede det hele på min kommode. Den så allerede ud til at have det bedre.

Min mave rumlede og krævede mad, men inden jeg kunne opfylde det ønske, måtte jeg få den sure stank af sved til at forsvinde. Jeg åbnede vinduet for at lade myg og fluer finde en vej ud. Sjovt nok havde jeg ikke fået nogen myggestik, selvom vinduet havde stået åbnet og lyset brændt i flere timer. Det måtte være et af livets mysterier, ligesom hvorfor de ikke vil stikke folk, som har vasket deres fødder. Er stinkende fødder bare mere tiltalende? Der var hvert fald ingen, som have brugt mig som tre retters menu.

Jeg sad og spiste en skål cornflakes, da min mor kom ind. Hun bar på en stor kuffert og efter hende kom min ældre bror Thomas. Ligesom mig og min far, havde han brunt hår og

brune øjne, med samme runde ansigt. Selvom han på ydersiden lignede min far og jeg, var han mere min mor. Livlig og sprælsk, og hvis man lod ham beskrive sig selv, ville han sige at han ”var i stødet”. En elendig vittighed, men da han er elektriker, passede den åbenbart ind i hans liv.

”Hej bogorm!” kaldte han til mig. Endnu en af hans lamme jokes. Han skulle altid gøre grin med at jeg læste bøger, men han er bare misundelig. Det var ikke mig som gik ud med 5 i dansk.

”Hej,” sagde jeg kort.

”Nana-Klara se nu at spise din morgenmad. Du har sovet alt for længe og var umulig at vække i morges. Læste du nu til langt ud på natten?” spurgte min mor, stillede kufferten fra sig og fattede ud i bryggerset.

Hun havde prøvet at vække mig uden held. Jeg måtte virkelig have sovet tungt. Hendes forklaring lød godt, så den ville jeg gøre brug af.

”Ja. Det er utroligt som tiden flyver, når man læser.”

”Læs nu ikke for meget, skat. Du skal også lave andet i denne sommerferie.”

Min mor kom ud af bryggerset med to dåseøl i hånden.

”Som hvad?”

”Du kan bare gøre som mig. Dase den af i solen,” kom Thomas med.

”Det er da kedeligt.”

”Det er da en god idé,” sagde min mor og strøg ud af rummet, med øllene i hænderne.

”Hvorfor er du egentlig her? Du kan jo gøre det der hvor du bor,” sagde jeg og kiggede ud i entreen, hvor hun var forsvundet ind.

”Det er ikke det samme som her.”

”Thomas,” sagde jeg sukkende, som en mor der opdrager et lille barn, ”du bor et kvarters kørsel herfra, du har egen bil, så hvorfor skal du nu bo her? Du kan bare komme herud hver dag. Det gør du i forvejen et par gange om ugen, for at få et gratis måltid mad. Du er voksen og burde klare dig selv uden mors kødgryder.”

”Det er nemmere at bo her. Så kan jeg drille dig endnu mere. Han tog sin kuffert og gik ud mod entreen, men stoppede for at prikke til min næse.

”Idiot,” mumlede jeg, da han var forsvundet ovenpå til sit gamle værelse, og tog en skefuld slatten cornflakes.

Det var hen omkring tre, da jeg endelig tog mig sammen til at tjekke den gamle lade ud, for nu at se, om det var en drøm.

Jeg havde skiftet til shorts og top, og pakkede mig en madpakke ude i køkkenet. På spisebordet stod en af de gamle kurve vi brugte til at samle æg ind med. Den indeholdte allerede en hel liter vand, et tæppe og en bog. Jeg kunne altid hygge mig i laden, hvis det blot have været en meget virkelig drøm.

Jeg vidste godt, at det nu var en meget realistisk tanke, for meget talte for at det havde været sandt. Men så længe jeg kunne, ville jeg leve i tanken om at det var en drøm.

Jeg tog lidt mere mad end jeg selv kunne spise. Jeg pakkede fire sandwich ind i sølvpapir, tog fem æbler og resterne af kyllingen fra i går. Normalt ville jeg måske kunne få det mad ned på en dag, men at tage al dette ud på en kort gåtur var åndssvagt. Endelig fandt jeg en rulle kiks og tog et par stykker kage fra i går, ned i en æske. Det kunne næsten komme i

kurven og kun næsten. Den var fyldt til randen da jeg smækkede låget i, og bar den udenfor.

Hundene fulgte efter mig, tydeligvis fristet af lugten, men da jeg nærmede mig skoven peb de og for væk med halen mellem benene. Åndssvage hunde. Nu gjorde de mig bange.

Jeg var stoppet mellem de første træer, men tvang mig fremad. Jeg havde altid boet ved denne skov, mine vinduer vendte tilmed ud mod dem, så jeg skulle ikke være bange på grund af et par hunde. De var nu heller ikke de modigste.

Okay, Thor og Odin blev brugt til jagt, så de var vant til høje brag. Nej, de gad sikkert bare ikke derind i dag.

Jeg gik ind i skoven og valgte at gå tværs gennem den, i stedet for at følge den naturlige vej, min far brugte når han kørte i traktor til laden. Det var hurtigere og nemmere.

Træernes grene dannede et tag over mig, så solen havde svært ved at skinne ned. Den fandt dog kikhuller blandt de grønne blade. Skovebunden var grøn af blødt mås, som mine sandaler sank ned i, for hvert skridt jeg tog. Blå, hvide og gule blomster gjorde mostæppet plettet og sjovt at se på, med de skøre mønstre der blev lavet. Et par fugle sad i de nærliggende træer og sang til hinanden. En gang imellem lettede de og fløj over til en anden gren. Nørreskoven var uden tvivl en smuk skov.

Det begyndte at gå ned af bakke, så jeg småløb ned af den, for at det ikke skulle tage længere tid. Jeg var alligevel ved at få overbalance for enden, men reddede mig selv. Jeg fortsatte længere frem og snart kunne jeg skimte en gammel bygning bag de mange brune træstammer. Jeg kunne ikke se nogen blå drage eller et menneske nogen steder.

Det var sikkert at gå derned. Åbenbart havde det være en drøm efter alt. Nå, så kunne jeg bare slappe af i halmen og nyde min bog.

Jeg gik rask dernedad og trådte ud i lysningen, som laden lå i. Først der hørte jeg en lyd. Lyden af metal mod metal. Lyden af to sværdblade som gned mod hinanden.

Ovre ved døren, gemt af nogle trækasser, sad Drake og sleb sit sværd. Et langt og stort sværd. Hvorfor havde jeg ikke set eller hørt ham noget før? Jeg bakkede bagud og var ved at glide på en gren der havde lagt sig midt i det fri.

Mit udbrud af overraskelse fik Drake til at kigge op. Han skyndte sig at rejse sig da han gik over mod mig, med sit sværd i hånden.

Jeg frøs fast til jorden. Hvorfor ved jeg ikke, men enten var det det faktum, at det ikke var en drøm og lige så realistisk som at hunde sagde vov eller at han roligt kom slentrende over mod mig, med et nyslebet og farligt sværd i hånden. Begge dele var lige slemme.